

— Раниха ли ви?

— Да, раниха ме; нъ нѣма нищо, праздна работа! —
уражеше се Ринкевичъ.

Извикаха за носилки и за фелдшери. Фелдшера се промъкна рѣзъ амбразура на задния насипъ на укрѣплението. Тукъ до-
жтраха и носилки. Ринкевичъ се ранилъ въ ключа на колѣното
тъ ослабналъ куршунъ, който засѣдналъ подъ кожата, тѣй
щото фелдшера още тука го извади. Нъ удара и болката
бѣха толкозъ голѣми, щото Ринкевичъ нemoжеше да стѣпи
и него го занесоха на носилка. Когато се прощава съ насъ,
на бѣдния раненъ му потекоха сълзи отъ досада, дѣто му
дойде да остави поста си въ такава минута.

Около 6 часа, послѣ цѣль рѣдъ отблженати нападения,
настѣпи малко тишина. Отъ св. Никола дойде Толстой и,
каго се поразговори съ Столѣтова и Кренке, пакъ си се вър-
на на мѣстото. Той е дѣйствиелно юнакъ човѣкъ, бива го
за въ работа. Като просѣдехъ $1\frac{1}{2}$ часъ на батареята, отѣихъ
се и въ баталиона на Брянския полкъ, поприказвахъ съ
Молодцова, сетѣ се качихъ на коня и се опѣтихъ къмъ
планинскитѣ орѣдия на Константинова, койго продължава да
стрѣля по неприятелскитѣ колонни; послѣднитѣ съ нова я-
ростъ се хвърлиле на стоманевата батарея.

Нemoже човѣкъ да не се удивлява на чудната и неис-
повѣдима игра на случая: Константиновъ стои вече нѣколко
часа на съвършено отворено мѣсто и надъ неговитѣ топче-
та и войници прелитатъ цѣлъ рой куршуне, отъ които нѣ-
кои се урятъ по колелетата на орѣдията, а той самичекъ
неповреденъ, и изъ войницитѣ ранени само двама; Ринке-
вичъ, който е ходилъ тѣй също благополучно подъ куршу-
нетѣ, сѣда зади васипа и тукъ, за общо удивление, сякашъ
че отъ небето долетѣ и го удари май съ куршунъ.

Държѣ коня вмѣсто заслонъ и като побѣседвахъ съ
Константинова, опѣтихъ се къмъ кѣщата — превозочния
пунктъ. Тукъ върви докторска работа. Раненитѣ ги носятъ
непрестанно, превързватъ ги въ пруста, а слѣдъ това пре-
вързанитѣ внасятъ въ стаята и ги слагатъ на голата земля.
Охванятия и меризмата отъ кървѣта правятъ отвратително.